

1

De statige Beaux-Artsvilla aan Riverside Drive tussen 137th en 138th Street was keurig onderhouden en alle details uit die periode waren bewaard gebleven. Het huis zag er echter onbewoond uit. Het was een avond in juni, het onweerde, en niemand liep over het dakterras met uitzicht op de Hudsonrivier; er stroomde geen gouden lichtgloed door de fraaie erkerramen. Er was maar één lichtje te zien, en dat scheen bij de voordeur over de oprit onder de overdekte ingang van het huis.

Maar schijn bedriegt, en soms is dat met opzet. Want Riverside 891 was de woning van special agent Aloysius Pendergast van de FBI – en voor Pendergast was zijn privacy het hoogste goed.

In de ruime bibliotheek van de villa zat Pendergast in een leren fauteuil. Hoewel het al begin zomer was, was het kil en winderig, en in de haard flakkerde dan ook een vuurtje. Hij bladerde door de *Manyōshū*, een oude, beroemde bloemlezing van Japanse poëzie, samengesteld rond het jaar 750. Een kleine *tetsubin*, een gietijzeren theepot, stond op een tafeltje naast hem, samen met een porseleinen kopje half vol groene thee. Niets verstoorde zijn concentratie. Het enige geluid was af en toe wat geknapper van het vuur en het rommelen van de donder achter de gesloten luiken.

Tot er een vaag geluid van voetstappen hoorbaar werd uit de ontvangsthal en Constance Greene in de deuropening verscheen, gehuld in een eenvoudige avondjurk. Door haar bleke huid waren haar violette ogen en donkere haar, in een ouder-

wetse bob geknipt, extra opvallend. In haar hand had ze een stapeltje brieven.

‘De post,’ zei ze.

Pendergast neeg het hoofd en legde zijn boek weg.

Constance ging naast Pendergast zitten en zag dat hij voor het eerst sinds zijn ‘avontuur in Colorado’, zoals hij het zelf noemde, min of meer zichzelf leek. Sinds de vreselijke gebeurtenissen van het vorige jaar had ze zich ernstige zorgen gemaakt over zijn geestestoestand.

Ze begon het stapeltje post te schiften en legde weg wat hem niet zou interesseren. Pendergast hield zich niet graag bezig met triviale zaken. Hij liet zijn rekeningen betalen door een oud, discreet notariskantoor in New Orleans dat al heel lang voor de familie werkte, en datzelfde kantoor beheerde tevens een deel van zijn bijzonder riant inkomsten. Een al even respectabele bank in New York beheerde andere investeringen, beleggingen en vastgoed. Alle post ging naar een postbus en werd daar regelmatig opgehaald door Proctor, zijn chauffeur, lijfwacht en factotum. Momenteel was Proctor bezig met de voorbereidingen voor een bezoek aan familie in de Elzas, dus had Constance toegezegd de correspondentiezaken op zich te nemen.

‘Een briefje van Corrie Swanson.’

‘Maak je het even open?’

‘Er zit een fotokopie bij van een brief van John Jay. Ze heeft de Rosewellprijs gewonnen met haar scriptie.’

‘Dat weet ik. Ik ben bij de uitreiking geweest.’

‘Dat zal ze zeer op prijs gesteld hebben.’

‘Het komt maar zelden voor dat een diploma-uitreiking meer is dan een slaapverwekkende aaneenschakeling van platitudes en leugens, overgoten met een sausje van pure bombast.’ Pendergast nam een slokje thee terwijl hij aan de ceremonie terugdacht. ‘Maar dit wás zo’n zeldzame gelegenheid.’

Constance nam nog wat post door. ‘En hier, een brief van Vincent D’Agosta en Laura Hayward.’

Hij knikte dat ze hem kon lezen. ‘Ze bedanken je voor het huwelijkscadeau en nogmaals voor het diner.’

Pendergast neeg opnieuw het hoofd toen Constance de brief

weglegde. De maand tevoren, aan de vooravond van D'Agosta's bruiloft, had Pendergast een privé-diner gehouden voor het bruidspaar. Hij had zelf het volledige menu gekookt en had er zeldzame wijnen uit zijn eigen kelder bij geschonken. Dat gebaar had Constance er eindelijk van overtuigd dat Pendergast hersteld was van zijn recente emotionele trauma.

Ze las nog een paar brieven door, legde de interessante papieren neer en mikte de rest in het vuur.

Pendergast schonk zich een nieuw kopje thee in. 'Hoe gaat het met je project, Constance?' informeerde hij.

'Heel goed. Ik heb net gisteren een pakje ontvangen uit Frankrijk, van de Archives Départementales in Dijon, en nu ben ik bezig die gegevens te integreren met wat ik al uit Venetië en Louisiana heb gekregen. Zodra jij een momentje hebt, wil ik je graag een paar vragen stellen over Augustus Robespierre St. Cyr Pendergast.'

'Wat ik weet, bestaat voornamelijk uit overlevering binnen de familie – stoere verhalen, legendes en een paar gefluisterde gruwelverhalen. De meeste daarvan zal ik je met alle plezier vertellen.'

'De meeste? Ik had gehoopt alles te horen.'

'Ik vrees dat de familie Pendergast de nodige geheimen koestert die ik zelfs aan jou niet kan doorvertellen.'

Met een zucht stond Constance op. Terwijl Pendergast zijn poëziebundel weer oppakte, liep ze de bibliotheek uit, de hal door met de vitrinekasten vol curiosa, en vandaar de deur door naar een lange, schemerige ruimte met een verweerde eiken lambrisering. Het grootste meubelstuk in dat vertrek was een houten eettafel, bijna even lang als de kamer zelf. Het ene uiteinde lag vol dagboeken, oude brieven, volkstellingsdocumenten, vergeelde foto's en etsen, rechtbankverslagen, memoires, uitdraaien van krantenpagina's op microfiche en andere documenten, allemaal op keurige stapeltjes. Daarnaast stond een laptop, waarvan het scherm een onverwacht hedendaagse lichtgloed wierp in die traditioneel ogende ruimte. Een aantal maanden geleden was Constance begonnen een stamboom te maken van de Pendergasts. Ze wilde zowel haar eigen nieuwsgierigheid bevredigen als Pendergast aan het praten krijgen. Het was een

onvoorstelbaar complexe, gekmakende en tegelijkertijd eindelijk fascinerende onderneming.

Achter in de lange ruimte, voorbij een boogvormige deur, lag de entree die toegang gaf tot de voordeur van de villa. Net toen Constance aan tafel wilde gaan zitten, werd er luid op de deur gebonsd.

Constance bleef even met gefronste wenkbrauwen staan. Er kwam maar weinig bezoek aan Riverside 891 – en niemand kwam ooit zomaar langs.

Bons. Nog een klap vanuit de entree, vergezeld door een zacht gerommel van de donder.

Constance streek haar jurk glad en liep het vertrek door, de tochtal in. Er zat geen spionnetje in de zware voordeur, en ze aarzelde even. Toen er geen derde maal werd aangeklopt, opende ze eerst het bovenste en vervolgens het onderste slot, en deed langzaam de deur open.

Daar, afgetekend tegen het licht van de overdekte entree, stond een jonge man. Zijn blonde haar was nat en plakte aan zijn hoofd vast. Hij had fraaie, typisch Noord-Europese trekken, met een hoog voorhoofd en bijna gebeeldhouwde lippen. Zijn gezicht was nat van de regen en hij had een volkomen doorweekt linnen pak aan, dat aan zijn lijf kleefde.

Hij was gekneveld met dikke touwen.

Constance hapte naar adem en wilde haar hand naar hem uitstrekken. Maar de uitpuilende ogen zagen het gebaar niet. Zonder te knipperen staarden ze voor zich uit.

Heel even bleef de bezoeker zo staan, licht schommelend op zijn benen, af en toe één moment lang verlicht door bliksem-schichten – toen viel hij voorover, als een gevelde boom, eerst langzaam en toen steeds sneller, tot hij uiteindelijk plat op zijn gezicht over de drempel viel.

Met een kreet deinsde Constance achteruit. Pendergast kwam op een drafje aanlopen, gevolgd door Proctor. Pendergast greep haar beet, trok haar opzij en knielde naast de jongeman. Hij greep de gestalte bij de schouder, draaide hem om en veegde het haar uit zijn ogen. Hij betastte de koele huid van de hals. Geen hartslag.

‘Dood,’ zei hij, op zachte en onnatuurlijk beheerste toon.

‘Mijn god,’ zei Constance en haar stem stokte. ‘Het is je zoon Tristram.’

‘Nee,’ zei Pendergast. ‘Het is Alban, zijn tweelingbroer.’

Even bleef hij naast het lichaam geknield zitten. Toen sprong hij overeind en verdween met katachtige souplesse het daverende onweer in.

2

Pendergast rende naar Riverside Drive en bleef op de hoek staan om links en rechts de brede avenue af te speuren. De regen kwam nu met bakken uit de hemel; er was maar weinig verkeer en er waren geen voetgangers. Zijn blik viel op de dichtstbijzijnde auto, een honderdtal meters verderop: een recent model Lincoln Town Car, zwart, van het soort dat je in Manhattan met duizenden tegelijk ziet rondrijden. De nummerplaatverlichting was uit zodat de details niet te ontwaren vielen.

Pendergast rende erachteraan.

De auto meerderde geen vaart maar reed rustig verder. Bij iedere zijstraat sprong het verkeerslicht op groen, en langzaam werd de afstand groter. Tot er een licht op oranje sprong, en op rood. Maar de auto reed door het oranje licht – en door rood – zonder van snelheid te veranderen.

Pendergast greep zijn mobiele telefoon en toetste al rennend het nummer in. ‘Proctor, breng de auto. Ik loop in zuidelijke richting over Riverside Drive.’

De Town Car was bijna verdwenen, afgezien van een paar amper zichtbare achterlichten die knipperden in de hoosbui, maar bij de flauwe bocht ter hoogte van 126th Street verdwenen ook die.

Pendergast rende zo hard hij kon door, met zijn zwarte jasje achter zich aan flapperend en de regen in zijn gezicht. Een eind verderop zag hij de Town Car weer; hij had achter twee andere auto’s moeten stoppen voor het verkeerslicht. Hij trok nogmaals zijn telefoon uit zijn zak en koos een nummer.

‘Wijkbureau politie,’ klonk het toen er werd opgenomen. ‘Brigadier Powell.’

‘Special agent Pendergast, FBI. Ik volg een zwarte Town Car, onbekend nummerbord uit New York, in zuidelijke richting op Riverside Drive ter hoogte van 124th Street. Bestuurder verdacht in verband met moord. Verzoek assistentie in motorvoertuig, stop.’

‘Roger,’ zei de centrale. En even later: ‘We hebben een patrouillewagen dicht in de buurt, twee zijstraten verderop. Houd ons op de hoogte van de locatie.’

‘En ondersteuning vanuit de lucht,’ zei Pendergast, nog steeds hollend.

‘Maar als de bestuurder niet meer is dan een verdachte van...’

‘Dit is een verdachte met hoge prioriteit voor de FBI,’ zei Pendergast in de telefoon. ‘Ik herhaal, hoge prioriteit.’

Een korte pauze. ‘Er komt een helikopter aan.’

Toen hij de telefoon wegborg, manoeuvreerde de Town Car plotseling om de auto’s voor het stoplicht heen, reed de stoep op, stak het trottoir over, scheurde door een bloemperk in de middenberm zodat de modder hoog opspatte en reed tegen het verkeer in de afrit van de Henry Hudson Parkway op.

Pendergast belde opnieuw de centrale met informatie over de nieuwe locatie van het voertuig, belde vervolgens Proctor en rende het park in. Hij sprong over een stel lage omheiningen en sprintte door een paar tulpenbedden zonder zijn blik af te wenden van de achterlichten van de auto, die slingerend en met krijgende banden de Parkway op reed.

Hij sprong over het lage stenen muurtje aan de overkant van de Drive heen, baande zich half rennend, half glijdend een weg over het talud en liet een spoor van vuilnis en glasscherven na in zijn pogingen om de auto in te halen. Hij viel, gleed even door en krabbelde weer overeind. Hij hijgde en was doorweekt van de regen; zijn witte overhemd plakte aan zijn ribben. Hij zag de Town Car rechtsomkeert maken en recht van de afrit op hem af komen. Hij tastte naar zijn Les Baer, maar vond een lege holster. Snel keek hij op het donkere talud om zich heen en dook opzij toen een bliksemschicht hem baadde in een fel licht. Zodra de auto voorbij was, kwam hij weer overeind en

volgde de auto met zijn blik tot die opging in de verkeersstroom.

Even later kwam er een vintage Rolls-Royce aanrijden. Hij remde abrupt bij de stoerprand. Pendergast opende het achterportier en sprong naar binnen.

‘Achter die Town Car aan,’ zei hij tegen Proctor, terwijl hij zijn gordel vastmaakte.

De Rolls reed soepel weg. In de verte achter zich hoorde Pendergast sirenes, maar de politie zat nog veel te ver weg en zou ongetwijfeld last ondervinden van het verkeer. Hij viste een politieradio uit een portiervak. De achtervolging ging nu sneller; de Town Car schoof van de ene naar de andere rijbaan en dook vlak voor medeweggebruikers langs met een snelheid van bijna honderdvijftig kilometer per uur, zelfs toen ze een bouwterrein op reden met halfhoge betonnen scheidsmuren aan weerszijden van de snelweg.

Er klonk druk gesnater over de politieradio, maar de Rolls-Royce zat het dichtst bij de Town Car. De helikopter was nergens te bekennen.

Plotseling was er een reeks felle lichtflitsen te zien in het verkeer voor hen, meteen gevolgd door het gedaver van vuurwapens.

‘Schoten gelost,’ zei Pendergast in het open kanaal; hij had meteen begrepen wat er aan de hand was. Voor hem weken automobilisten in paniek wild uit naar links en rechts, en er waren nog meer flitsen van schoten te zien. Even later reed een aantal auto’s onder daverend lawaai met hoge snelheid op elkaar in, zodat er een kettingbotsing ontstond en de weg binnen de kortste keren overdekt was met sissend, aan flarden gereten metaal. Uiterst vakkundig bracht Proctor de Rolls via een slipmanoeuvre tot stilstand en probeerde langs de kettingbotsing te manoeuvreren. Hij klapte op een betonnen scheidsmuur, stuitte de rijweg weer op en werd geramd door een automobilist die met een oorverdovende metalige dreun op het gestrande verkeer in reed. Pendergast werd naar voren gesmakt, tegengehouden door zijn gordel en vervolgens naar achter geslingerd. Deels versuft hoorde hij sissende stoom, geschreeuw, gebrul en knersende remmen gevolgd door meer dreunen toen de ene na

de andere auto op de kettingbotsing in reed. Het lawaai vermengde zich met een steeds luider geloei van sirenes en, nu dan eindelijk, het klappen van helikopterschoepen.

Pendergast schudde een laag glasscherven van zich af, probeerde zijn hoofd helder te krijgen en maakte zijn gordel los. Hij boog zich voorover om te kijken hoe het met Proctor was gesteld.

Die was bewusteloos en had een bloedende hoofdwond. Pendergast tastte naar de radio om hulp in te roepen, maar op datzelfde moment werden de portieren opengetrokken en strekten ambulancemedewerkers hun handen naar hem uit.

‘Blijf van me af,’ zei Pendergast. ‘Kijk naar hem.’

Pendergast trok zich los en stapte in de plenzende regen uit; bij iedere beweging rinkelde er meer glas op de weg. Hij keek naar de ondoordringbare wirwar van auto's en de zee van knipperlichten. Hij luisterde naar het geroep van ambulancepersoneel en politie en het dreunen van de zinloos rondcirkelende heli.

De Town Car was allang verdwenen.